

tiden senere stiger, har i øvrigt ingenting med Eksamensbetingelserne at gøre, de er fastsatte forud ved international Konvention. Enten maa det altsaa være Skolen, eller det maa være Censorerne eller dem begge, som denne betydelige Stigning i Tid stammer fra. Er Skolen blevet daarligere? kunde man spørge. Ja, undskyld, jeg taler om dette Forhold, men det er, fordi der er krævet Penge af os og mulig vil blive krævet endnu flere. Er Skolen altsaa blevet daarligere? Man skulde næsten antage det, naar man nu maa bruge et eller halvandet Aar, hvor man før kunde nøjes med et Kvartal. Saa maa der dog være noget galt et eller andet Sted. Eller vil Skolen holde paa Eleverne saa længe som muligt? Der er jo altid en vis Fare ved private Undervisningsanstalter, det kan blive en Fristelse for dem at holde Eleverne saa længe som muligt, det er jo menneskeligt. Men det er ikke til Gavn for de paagældende Elever. Og for Undervisningen er det heller ingen Nytte til. Hvis den unge Mand kan blive færdig paa Halvdelen eller to Trediedele af Tiden, har han ingen Glæde af at gaa længere. Censorerne kan ikke være kommet i Tanker om noget nyt, thi Eksamensbetingelserne er som sagt fastsatte internationalt, og Censorerne er de samme, det er Overelektroingeniør Schledermann paa Orlogsværftet og Telegrafingeniør Bjarnov. At de skulde have Glæde eller Interesse af, at Eleverne bliver længere paa Skolen end nødvendigt, tør man dog ikke antage. Er Censuren da blevet skrappere? Ja, det er muligt, men man forstaa bare ikke, at den skulde være blevet *saa* meget skrappere, at man nu behøver saa lang Tid, et eller halvandet Aar, naar man fra først af, da Skolen skulde startes og tilkæmpe sig et Ry, kun behøvede et Fjerdingaar. Jeg erkender, at dette gaar over min Forstand og langt ind i Censorerne. Det er en af de tilsyneladende uudgrundelige Gaader, hvoraf der er saa mange omkring denne Skole.

Jeg vil bede den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at lade denne Forespørgsel gaa videre til rette vedkommende: Hvorfor har man ikke bragt frem for Offentligheden, at Skolegangen vilde blive saa og saa meget længere. Naar Forældrene, Værgerne og de unge Mennesker selv har tænkt sig, at deres Uddannelse skulde være endt med det Antal Maaneder, der staar i Prospektet, hvorfor har man saa skjult det, hvorfor har man ikke sagt det, før der var gaaet nogen Tid, seks, syv Maaneder? Først saa siger man nemlig

til dem, at det vil være noget længere, og saa maa jo baade Forældrene og de unge Mennesker ræsonnere: Nu har vi anvendt saa megen Tid derpaa, og det vil være fuldstændig spildt, hvis vi ikke fortsætter. Og saa bliver man ved at hænge i, giver sine 35 Kr. om Maanedén o. s. v., indtil det flasker sig saa, at vedkommende faar taget den Prøve, som han skal have for at kunne afgaa med Certifikat. Jeg synes rigtignok, at Folk maatte kunne kræve klar Besked om, hvad de gaar ind til. Der bør ikke hverken i Cirkulærer eller Skrivelser eller i Avisartikler eller Reklamer være dobbelt Bund, saa man ikke klart ser, hvad det hele drejer sig om. Det skulde helst være saa reelt og lige til som vel muligt. Der burde siges til de unge Mennesker: Saa og saa længe — saa vidt menneskeligt beregneligt — kommer du til at gaa i det længste, og saa kort en Tid behøver du, hvis du er særlig genial. Men det sagde man ikke, man tog et Gennemsnitstal, og det satte man ind i Prospekterne, som varierede fra Tid til anden, men som snildeligt var udaterede — man kan ikke komme i Forlegenhed, naar man ikke sætter Dato paa sine Skrivelser. Eleverne, der søger til Skolen, er unge Mennesker, som enten har været ude i andre Stillinger, eller som har læst, og som mener, at de nu kunde anvende en Tid paa at opnaa denne Færdighed. De har maaske Tid i 8 Maaneder og har 800 Kr., men det viser sig, at de skal bruge 16 Maaneder og have 1,600 Kr. Det giver jo en Forskel i Regnestykket, som ikke alle kan være klare over. Følgen deraf bliver, at mange falder fra af økonomiske Grunde.

Hertil kommer noget andet mærkeligt. Naar Elever ellers har været oppe til Eksamen og er dumpet, faar de gerne at vide, hvorfor de ikke har bestaaet. Det fik man ikke her, det blev skjult, Eleverne kunde gætte, saa Hovederne gik i Stykker paa dem, for at finde ud af, hvad det nu var, der havde fældet dem ved Eksamen. De fik det ikke at vide fra Skolen, de gik videre i det uvisse, uden at kende, hvori deres egne Skavanker, deres egne Svagheder bestod. Der skal ganske vist være rettet noget herved ved de senere Eksaminer, men saadan har det i hvert Fald været. Der er, siger jeg derfor, megen Uklarhed med Hensyn til dette Forhold, og derfor bliver der ogsaa megen Utryghed hos de unge Mennesker, som har søgt denne Skole. Og dette maa vel sagtens ogsaa sætte sine Spor hos dem, der tænker paa i Fremtiden at besøge den.